

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ὀκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοιχτό.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Ὅκτω τοῦ Μάη κι' εἴκοσι . . . καθεὶς τὸν νοῦ του χάνει
μὲ τὸ κακὸ ποῦ γίνεται εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι.

Διακόσα νούμερο κι' ἐννιά
καὶ τὸ Κουδέρνο 'στὰ πανιά.

Μιὰ καλὴ
συμβουλὴ.

Ἐ! σεῖς ὅπου πηγαίνετε εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι
μὲ τὸσον ἐνθουσιασμό, κουράγιο καὶ φωτιά,
εἰς τοῦ Ἀνδρούτσου τὸ παιδί νὰ κάψετε λιβάνι
καὶ νὰ μᾶς τραγουδήσετε τὴν πρώτη λεβεντιά,
καὶ σὲ παληὰ νὰ τρέξετε καὶ δοξασμένα χρόνια,
ποῦ ἀστραφταν ἀπὸ παντοῦ τσαπράζια καὶ μηλιόνια.

Ἐ! σεῖς ποῦ πᾶτε 'στῆς Γραβιάς τὸ πρῶτο πανηγύρι
νὰ πάρουνε τὰ στήθη σας ἀέρα τοῦ βουνοῦ,
νὰ κοιμηθῆτε μιὰ νυχτιὰ σὲ ἀνοιχτὸ τσαντίρι,
καὶ κάθε κακοπέρασι δὲν βάζετε 'στὸν νοῦ,
κι' ἀφίνετε τὴν ἄνεσι, τὸ ζεῦκι, τὴν Ἀθήνα,
χωρὶς νὰ συλλογίζεσθε τὸ κρύο καὶ τὴν πείνα.

Ἐ! σεῖς ποῦ πᾶτε 'στὴ γιορτὴ μ' ἐλόχρυσαις ἐλπίδες,
χωρὶς νὰ συλλογίζεσθε ἀγκάθια καὶ τσουκνίδες,
καὶ τί καρφὶ θὰ κόψετε ἀπάνω 'στὴ Γραβιά
καὶ ἂν ἀρκούδας μαλλιαρὴ φορέσετε προβιά,
κι' ἂν εὑρεθῇ σταλιὰ νερό, κι' ἂν 'δῆτε εἰς τὸ μάτι
καμμιὰ γαλέτα καὶ ψωμιοῦ κατάξερο κομμάτι.

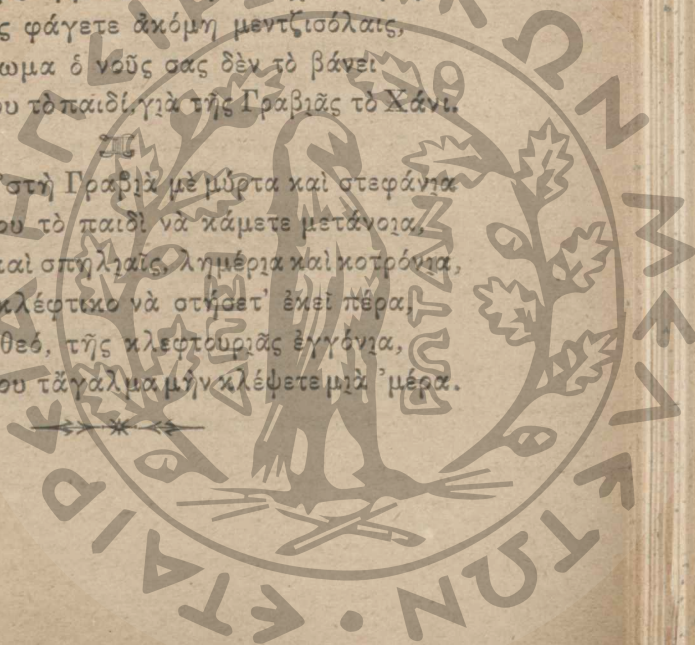
Ἐ! σεῖς ποῦ πᾶτε 'στὴ γιορτὴ μ' ὀνειράτα μεγάλα,
χωρὶς νὰ συλλογίζεσθε κοντὰ εἰς ὅλα τᾶλλα
ὅτι θὰ πᾶτε 'στὴ Γραβιά μὲ μούλαρο βαρβάτο,
ὅπου δὲν τῶχει τίποτα νὰ σᾶς γκρεμίση κάτω,
καὶ ἂν λυθῇ ὁ γόφος σας καθὼς κι' ὁ ἀφαλός σας,
καθόλου δὲν τὸ βάζετε καὶ τοῦτο 'στὸ μῆγλό σας.

Ἐ! σεῖς ποῦ πᾶτε 'στῆς Γραβιάς τὸ ἀγιασμένο χῶμα
καὶ ἄς τραβήξετε αὐτοῦ τῆς κακοπάθειας ὅλαις,
κι' ἄς κοιμηθῆτε μιὰ βραδυνὰ δολόρθοι δίχως στρώμα,
καὶ παπουτσιῶν ἄς φάγετε ἀκόμη μεντζισόλαις,
καὶ τί θὰ 'πῃ ξεθέωμα ὁ νοῦς σας δὲν τὸ βάνει
γιὰ τοῦ Ἀνδρούτσου τὸ παιδί, γιὰ τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι.

Ἐ! σεῖς ποῦ πᾶτε 'στὴ Γραβιά μὲ μύρτα καὶ στεφάνια
εἰς τοῦ Ἀνδρούτσου τὸ παιδί νὰ κάμετε μετάνοια,
νὰ 'δῆτε βράχους καὶ σπηλιὰς, λημέρια καὶ κοτρόνια,
καὶ τὸν χορὸ τὸν κλέφτικο νὰ στήσῃ ἐκεῖ πέρα,
προσέχετε γιὰ τὸ θεό, τῆς κλεφτουριάς ἐγγόνια,
καὶ τοῦ Ἀνδρούτσου τᾶγαλμα μὴν κλέψετε μιὰ μέρα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Πώς; δὲν ἐπῆγες ὅτῃ Γραβιά, βρὲ Φασουλῇ κολλήγα;
Φ.—Ἀφοῦ ἐδῶ εὐρίσκομαι θὰ πῆ πῶς δὲν ἐπῆγα,
διότι ἂν ἐπῆγαινα δὲν θάμουν ἐδῶ πέρα,
καθὼς καλὴ τὸ ἐννοεῖς, τοῦ κόσμου πρώτη λέρα.
Π.—Μὰ πῶς δὲν πῆγες, μασκαρᾶ, εἰς τῆς Γραβιάς τὸ χάνι;
Φ.—Κανεῖς τὰς ἐρωτήσεις σου δὲν τὰς καταλαμβάνει.
Π.—Γιατὶ δὲν πῆγες σ' ἐρωτῶ...
Φ.—

Ἐοὺ γιατί δὲν πῆγες,
ἀλλὰ μοῦ κἀθίσεις ἐδῶ νὰ χάρτης πάντα μυῖταις;
Κι' ἐγὼ μὲν ἤθελα πολὺ γιὰ τὴν Γραβιά νὰ φύγω,
νὰ δῶ βουνὰ καὶ θάλασσας καὶ ν' ἀνασάνω ἴλιγο,
νὰ δῶ παντοῦ βλαχόκαλτσες καὶ ἄσπρη φουστανέλα
κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο τὸν πολὺ νὰ μὲ κτυπήσῃ τρέλλα,
σελάχι μὲς ὅτῃ μέση μου καὶ κάπια νὰ φορέσω
κι' εἰς μαῦρον λάκκον καὶ βαθὺν κατὰμουτρα νὰ πέσω
μ' ὀλολυγμὸν ἀπαίσιον καὶ μὲ βρυγμὸν ὀδόντων
ὡς ὁ προφήτης Δανιὴλ ὅτῃν λάκκον τῶν λεόντων,
νὰ φάλλω μὲ τὴν λύρα μου καὶ μὲ τὸν ταμπουρᾶ μου,
Καραϊσκάκη ἀρχηγὲ νὰ παίξουν τάντερά μου,
νὰ μὴν εὐρῶ νὰ πιῶ νερὸ κι' οὐδὲ ψωμί νὰ φάγω,
ἢ νὰ μοῦ δώσουν γιὰ φαγὶ κεφάλι ἀπὸ τράγο,
νὰ ξεραθοῦν τὰ χεῖλιά μου καθὼς καὶ τοῦ Λαζάρου,
νὰ κρεμασθῶ ἀνάποδα σὲ πισινὰ γαϊδάρου,
νὰ δῶ τριγύρω κλεφτουριὰ καὶ τόση βαρβατίλα
καὶ νὰ κτυπᾶ τὴ μύτη μου εὐώδης ποδαρίλα,
ἂν ἔχω τίποτα λεπτὰ νὰ μοῦ τὰ κλέψουν ἔλα,
ἢ νὰ τινάξω ἑξαφνα μὲς ὅτῃ Γραβιά τὰ κῶλα,
ἢ καὶ κανεῖς φουστανελᾶς νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃ,
ἢ μὲ κम्मία μαχαίριζα κανεῖς νὰ μὲ σκοτώσῃ,
ἢ νὰ ἰδῶ εἰς ἔλα μου τὰ μέλη ἐφορμῶντα
Ἑλληνικὰ ζῶφια κι' ἄλλα τοιαῦτα ὄντα,
νὰ πάρω γιὰ προσκέφαλο προγονικὸ λιθάρι,
ἢ νὰ λυθῇ ὁ γόφος μου ἀπάνω σὲ μουλάρι,
ὀκτῶ κομμάτια νὰ γενῶ καὶ μέσα σ' ἔλα τᾶλλα
νὰ πέσῃ καὶ τὸ ξύκι μου μὲ τὴν πολλὴ καβδάλα,
ἢ νὰ χυθῶν λυσσάρικα μανδρόσκυλα κοντὰ μου
καὶ νὰ σπαράξουν αὐθωρεῖ τὰ μαῦρα κρέατά μου,
νὰ πάρω κάμπους καὶ βουνὰ κι' ἔπου μὲ βγάλ' ἢ τύχη,
ἀπὸ τὸ τσαλαπάτημα νὰ μὴ μ' ἀφήσουν νύχι,
νὰ πτερωθῶ μὲ δνεῖρα ἐλεύθερα καὶ δούλα,
νὰ δῶ καὶ τὸν Γεώργιον μὲ τὴν βασιλοπούλα,
νὰ δῶ καὶ τὸν Κυργούσιον καὶ κάθε πατριώτη,
ν' ἀκούσω μὲ συγκίνησιν καὶ λόγον τοῦ Βουλγιώτη,
νὰ δῶ γεραίς χωριζίσαις μ' Ἑλληνικὸ φουστάνι,
νὰ δῶ καὶ τοὺς ἐπιφανεῖς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη,
τὸν Καραπάνο δηλαδὴ, τὸν Μολαίτη κι' ἄλλους,

καὶ τόσοις προεξέχοντα ἀπεριγράπτου κάλλους,
νὰ δῶ αὐτὸ τὸ δεύτερον κι' αὐτὸ τὸ τρίτον κομμάτι,
ὅτῃν βασιλέα βιζαῖο μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
νὰ δῶ τὸν Τράκα τὸν Κορνά μ' ἐκείνῃ τοῦ τῆς κίτης
ν' ἀκούσω τὴν ὀχλοδοί, τοῦ κόσμου τὴν ἀντάρα,
ν' ἀκούσω ζήτω δυνατὸ καὶ τόσο τουφεκί,
βλαστήμιας, ἀναθέματα, κι' Ἑλληνικὸ βραῖδι,
νὰ τρέξω εἰς τὸν Βόσπορον ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου
καὶ ὅτῃν Ἀνδρουτσὸν νὰ εἰπῶ Ἀνδρουτσοὺς πρόγονοι
ἂν σὺ κι' οἱ ἄλλοι πρόγονοι εἰς τὰ βουνὰ ἐπάνω
ἐγράφετε ὅτῃ φτέρνα σας τὸν ἐνδοξο Σουλτάνο,
ἂν τόσας μᾶς ἀφήσατε μεγάλας ἀναμνήσεις
καὶ κλέφτες σας ὠνόμαζε Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,
σεῖς εἴχατε μὲν τὸνομα, ἀλλὰ ἐμεῖς τὴν χάρι,
κι' οὐτ' ἔνα δὲν ἀφήσαμε ὅτῃν τόπου τοῦ λιθάρι.
ὦ! ναί, Ἀνδρουτσοὺς, θυμαστέ μὲ τοῦ λοιποῦ παρῶντος
κλέφτες σωστοὶ εὐρίσκονται ὅτῃν τοῦ τωρινού μας γένους
καὶ ζῇ ἐκείνος ποῦ μπορεῖ τὰ πρὸ πολλὰ ν' ἀρπάξῃ,
κι' εἴθε καὶ σὲ ὁ Ἰψιστος νὰ σὲ διαφυλάξῃ.
Αὐτὰ ποῦ λὲς θὰ ἔλεγα μὲ ἔλον μου τὸν τόνον
εἰς τοῦ Ἀνδρουτσόπου τὸν υἱὸν κι' εἰς ἄλλους τῶν παρῶντος
κι' ἀμέσως μὲ τῆς ἀστραπῆς θὰ ἐφευγα τὸ ἔτι,
χωρὶς πρὸς τὰ ὀπίσω μου νὰ ρίξω ἔνα μάτι,
μήπως εἰς στήλην ἄλατος μεταβλήθῃ ὅτῃν ὄρμητον
καθὼς ἢ Λῶτ, ἢ Κάτωκος τῆς χώρας τῶν Σόδομων,
καὶ τότε τρεῖς ἀλλοίμονον, βαβαὶ καὶ ὠμένα!...
ἀλαταποθηκάριοι θὰ ἐκλεθῶν κι' ἐμένα.
Θέλω νὰ φύγω ὅτῃ Γραβιά μετὰ τοῦ ἄλλου κόσμου
ἀλλὰ δὲν φθάνει ὡς ἐκεῖ ὁ πατριωτισμὸς μου
τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἀλλ' ἀσθενὲς τὸ σῶμα,
καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀφήσα τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα.

- Π.—Καὶ τί ἀκούεις δι' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαιοκαπηλοὺς;
Φ.—Ποτέ, μωρέ, μὲς ὅτῃν χυρὰ νὰ μὴ γυρεύς φύλλον.
Συνειθισμένα πράγματα, συνειθισμένα ἦθη,
κανεῖς ποτὲ δὲν ἐκλεψε καὶ ἔλα εἶναι μῦθοι.
Καὶ ἂν τῶντι ἐκλεψαν, ἐκ μέσης τοὺς συγχάρω
κι' ἀφίνομαι ὅτῃν Μάνεση διὰ τὰ περαιτέρω,
ἀλλ' ὅμως ἂν μὲ τὴν κλοπὴν ποσὺς δὲν ἔχουν σκέπη
τοὺς συλλυποῦμαι, Περικλῆ, ἀπὸ καρδίας μέσης.

Π.—Ἀλλὰ γιὰ τοὺτους γίνεται μεγάλος λόγος τώρα.
Φ.—Φουρτοῦνα εἶναι, Περικλῆ, μὰ θὰ περᾶς ἢ μπόρα,
καὶ ἔλα θὰ λησμονηθοῦν εἰς τὸν κατόπιν χρόνον
καὶ ἴσως κι' ἄλλα σουφρωθῶν κειμήλια παρῶντος,
οἱ δὲ ἀρχαιοκαπηλοὶ θὰ ζήσουν τιμημένοι
καὶ εἰς σισύρας μαλακὰς ἐγκεκορδωμένοι,
ἀλλὰ καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, θ' ἀλλάξῃς τὸν χῶμα σου
καὶ ἔταν βλέπεις μέγαρον θὰ τρίβῃς τὰ σιρὰτά σου,
καὶ μὲ τὰ πλούτη μερικῶν θὰ κάνῃς τὸν σταυρὸ σου
καὶ ἔλο μὲ τὰ σχόλια θὰ χάνῃς τὸν καιρὸ σου.

Π.—Κι' αἱ σχέσεις πῶς εὐρίσκονται μαζί μὲ τὴν Τουρκίαν;
Φ.—Τί τέξεται ἢ αὐριον κανέννας δὲν εἰσέρει,
κι' ἂν ὁ Σουλτάνος ἔστειλε ὅτῃν Ὀλγα μας ἀλεῖρα,
κορόμηλα καὶ φράουλας καὶ τζάνερα καὶ μωρὰ,
ἀλλὰ θαρρῶ τὰ πράγματα πῶς εἶναι ἴλιγο σκόνη
καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Πανουριὰ κακὴ δουλειὰ θὰ τρέψῃ.

- Π.—Ὅρσε λοιπὸν ὀκτῶ σερκαῖας καὶ χαστουκῖας πένι;
Φ.—

Ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ στολῆς
κι' ὁ μπεχλιβάνης Φασουλῆς.

(Τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ Φασουλῆ μεσάνυχτα σημαίνει
ὀπότεν ἐμφανίζεται ἡ κόρη Ἀθηνᾶ,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐμβρόντητος ἐνώπιόν της μένει
κι' ἀπὸ τὸν φόβο τούρχειται νὰ πάρῃ τὰ βουνά.)

- Φ.—Τίς σὺ;
Αθ.—Ἐγὼ ἢ Ἀθηνᾶ, τοῦ Ἐριγδοῦπου κόρη.
Φ.—ὦ! σὲ γνωρίζω ἀπ' αὐτὸ τὸ τρομερὸν σου ὄδρου.
Μὰ τί ζητεῖς, παρακαλῶ;
Αθ.—Ἐκδίκησιν καὶ μόνον.
Φ.—Παρατηρῶ πῶς ὀμιλεῖς μὲ μῆνιν καὶ μὲ πόνον.
Αθ.—Ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἔρχομαι μὲ στήθος ἀναπάλλον
ὡς ἀντιπρόσωπος θεῶν καὶ θεαινῶν μεγάλων,
νὰ σπάσω τὸ κοντάρι μου ἀπάνω ὅτῃν κεφάλι
παντὸς καπηλοῦ Ἑλλήνος καὶ καθενὸς χαμάλῃ.
Φ.—ὦ τέκνον σὺ Διογενὲς, ὦ Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις,
ποῦ μέσα εἰς τὰς ἀγορὰς πωλεῖσαι τῆς Εὐρώπης,
ποῦ ἐγίνες τραπέζιτων συναλλαγματικὴ
κι' ἔνας σὲ στέλλει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ,
ποῦ ὁ καθέννας μασκαρᾶς ἐμπόρευμα σὲ κάνει,
ποῦ σκεῦος ἐγίνες ἀπλοῦν τοῦ Ντὲ-Καρακατσάνη,
ποῦ δούλην σὲ ὠνόμασαν τῆς φλογεράς Παφίας
σὲ τὴν θεὰν τῆς ἀρετῆς, τὴν κόρην τῆς σοφίας,

ὦ σὺ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ, τοῦ Ἐριγδοῦπου κόρη,
ποῦ δὲν ἐσήκωσες ὕψηλὰ ποτὲ τὸ μισοφρόνι,
ὅπου μὲ τόσας χάριτας στολίζεσαι σπάνιας,
ποῦ εἶσαι κόσμος ἀρετῆς κι' ἀμώμου παρθενίας,
ποῦ εἶσαι τὸ ἀπύττον τοῦ κόσμου τοῦ αἵλου,
τοῦ ἰδεώδους ἀγαθοῦ, τοῦ κάλλους τοῦ ἀσπίλου,
ἂν ἦλθες μὲ τὴν ὄρεϊ ν' ἀργάσῃς τὸ πομάρι
τοῦ καθενὸς σουφροπαροῦ καὶ κάθε κατεργάρῃ,
μεγάλως σὲ παρακαλῶ μὲ μάτια δακρυσμένα
νὰ μὴν ἀρχίσῃς, Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις, ἀπὸ μένα,
ἀλλὰ εἰπέ, παρακαλῶ, καὶ ὅτῃν θεοὺς τοὺς ἄλλους,
τὸν Δία καὶ τὸν Ἥφαιστον, μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
πῶς θέλω ξυλοφόρτωμα γιὰ ἔνα πρᾶγμα μόνο,
διότι δὲν ἐφρόντισα νὰ μάθω νὰ σουφρῶνω,
διότι φαίνομαι Ρωμηὸς καὶ βλάξ ἐκ τῶν τυχαίων
κι' οὐτ' ἐκλεψα ποτὲ θεὸν ἢ ἀνθρώπον ἀρχαῖον,
οὐδὲ κανὲν κειμήλιον καὶ τῶν προγόνων κλέος,
οὐδὲν κἀν κόπρον εὖσομον ἀρχαίου βασιλέως,
οὐδὲ πλαγγόνα θελκτικὴν μὲ χάριν ἐξαισίαν,
οὐδὲ Κορίνθου κάτοπτρον ἢ Σάτυρον Μαρσῶν,
οὐδὲ κανέναν Ἡρακλῆ καθὼς καὶ Πολυδεύκη,
γιὰ νὰ τὸ στρώσω ἔπειτα ὅτῃν λούσω καὶ ὅτῃν ζεῦκι,

καὶ νᾶμαι ἀρχαιοφίλος καὶ Ντὲ-Καρακατσάνης,
ἢ ἄλλος τις δψίπλουτος, καθὼς καταλαμβάνεις.
Γιὰ τοῦτο θέλει φάσκελα τὰ χύρινο μαλὸ μου,
γιὰ τοῦτο θέλει σπάσιμο τὸ ξεροκέφαλό μου,
γιὰ τοῦτο ἔνα δυνατὸ μπαγλάρωμα μοῦ πρέπει
καὶ δὲς μου ξύλο ᾧ γρήγορα νὰ βάλω καὶ ᾧ στήν τσέπη.
Ναί, γδάρε τὸ τομάρι μου, ὦ κόρη ἐξαίσια,
ὡς δ' Ἀπόλλων ἐγδάρε τὸ δέρμα τοῦ Μαρσούα,
καὶ κύλισέ με κατὰ γῆς καὶ βγάλε τὰντερὰ μου
καὶ τύλιξέ τα ἔπειτα ᾧ δόρου σου, κυρά μου.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος ἄλλ' ἕνα παλαιοῦδι,
κι' οὔτε ποτὲ μοῦ ἔκλεψα ἢ χέρι σου ἢ πόδι,
οὔτε ποτὲ μοῦ σ' ἔκαμα κι' ἐγὼ δημοπρασία,
οὐδὲ ᾧ ξένα πώποτε σ' ἐπώλησα Μουσεία,
ἀλλ' ὅλα σου τὰ εἶδωλα μ' εὐλάβειαν κυττάζω
καὶ μόνον τῆς σοφίας σου τὸ ὕψος ἐξετάζω

ΑΘ.—Ποῖος θυμὸς τὰς φρένας μου μεθᾶ καὶ παραφέρει!
καθεὶς ἀρχαιοκάπηλος εἰς τοῦτο τὸ λημέρι,
κι' ἀντὶ μὲ δῶρα πάγχρυσα καθέναν νὰ μὲ στέψη
φοδοῦμαι μήπως μοῦ ριχθῇ, φοδοῦμαι μὴ μὲ κλέψῃ.
Ὡ χόλε, ποῦ μὲ ὀδηγεῖς καὶ ποῦ μὲ παρασύρεις;

Φ.—Ἐὰν τοὺς κλέπτας ἔρχεσαι, ὦ Ἀθηνᾶ, νὰ δείρῃς,
νὰ πᾶς ᾧ τὸν Μί, ᾧ τὸν Εἰ, ᾧ τὸν Ρό, ᾧ τὸν Λάμδα καὶ
[ᾧ τὸν Κάπα,

καὶ σ' ὅσους ἄλλους εὐγενεῖς σου ᾧ τινάξαν τὴν κάπα,
ἂν ἤλθες ὅμως, ὦ θεά, νὰ σπάσῃς τὸ κεφάλι
ἐκείνων ποῦ δὲν ἔκλεψαν τὰ θαυμαστά σου κάλλη,
οὐδὲ ἀνθρώπου ἢ θεοῦ τοῦλάχιστον τὰ νῶτα,
ὦ! τότε τὸ κεφάλι μου νὰ σπάσῃς πρῶτα πρῶτα.

ΑΘ.—Ὅδῃ γῆσέ με αὐθωρεῖ ᾧ τοὺς ἀρχαιοκαπήλους.

Φ.—Δὲν θὰ ᾧ μπορέσω, ματμαξέλ, γιατί τοὺς ἔχω φίλους.
Μὰ πόσον εἶσ' ἔρατεινή!.. τί χάρις καὶ τί κάλλος!
σὲ ἀγαπῶ πυρετωδῶς, μανιωδῶς, ἐξάλλως.
Ἄ! ἔχουν μέγα δίκαιον αὐτεῖ ποῦ σὲ πειράζουν,
κι' ἐκείνοι ἔπαιον σὲ πωλοῦν κι' αὐτοὶ ποῦ σ' ἀγοράζουν.
Ἄλλὰ κι' ἐγὼ τὸ βλέμμα μου εἰς σὲ ὁπότε στρέψω
δὲν ξέρω πῶς μεῦ ἔρχεται ἰδέα νὰ σὲ κλέψω.
Ναί, θὰ σὲ κλέψω, Ἀθηνᾶ, δὲν μεῦ γλυτόνεις τώρα,
εἶναι καιρὸς, κυρία μου, νὰ φύγῃ τόση ψώρα,
καὶ τόσην ρυπαρότητα μακράν μου νὰ τινάξω...

ΑΘ.—Μακράν, ἀρχαιοκάπηλε, διότι θὰ φωνάξω.

Φ.—Ὅσο κι' ἂν σκεύζῃς, Ἀθηνᾶ, κανένας δὲν θὰ τρέξῃ
κι' εἰς τὰς δξείας σου φωνὰς κανεὶς δὲν θὰ προσέξῃ,
γιατὶ ἐδῶ αἱ κλέπτοντες ᾧ τοὺς ἄλλους πλάταις κάνουν
καὶ προσποιῶνται τίποτε πῶς δὲν καταλαμβάνουν,
κι' οἱ μὲν σφαλοῦν διὰ τοὺς δὲ ταυτήτων καὶ τὰ μάτια,
κι' ἔτσι φυτρώνουν ἔξαφνα ᾧ τῇ μέσῃ μὲ παλάτια,
καὶ γίνονται οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου,
κι' ὁ ἕνας τρέχει καὶ φιλεῖ τὰ πσινα τοῦ ἄλλου.

ΑΘ.—Κλητῆρες, χωροφύλακες...

Φ.—Ὡ! θὰ σὲ κλέψω, κόρη,
καὶ ταύτην τὴν αὐθάδειαν τοῦ δούλου σου συγχώρει.

ΑΘ.—Ἐ! Δικασταὶ κι' Εἰσαγγελεῖς...

Φ.—Ἀδίκως μὴ φωνάζῃς,
γιατὶ μὲ τούταις τῆς φωναῖς κανένα δὲν ἔμπληξῃ.

ΑΘ.—Ὡ Λάμδα, Κάπα, Εἰ καὶ Ρό...

Φ.—Μὴ συνδρομὴν γυρεύῃς,
θὰ σὲ σουφρώσω, Ἀθηνᾶ, καὶ μὴ μοῦ ἀγριεύῃς.

ΑΘ.—Ὡ! πρόφθασε, Ραυτόπουλε καὶ Ντὲ-Καρακατσάνη.

Φ.—Κανένας πρὸς βοήθειαν, ὦ Ἀθηνᾶ, δὲν φθάνει.
Θὰ λησμονήσω παρελθόν τοσοῦτον ψωραλέον
κι' ἐγὼ ἀρχαιοκάπηλος θὰ γίνω τώρα πλέον.

ΑΘ.—Μακράν, ἀρχαιοκάπηλε, καὶ τὸν κακὸ σου φίλον.

Φ.—Ὡ! ἄφες με τοῦλάχιστον τὸ κράνος σου νὰ πάρω,
ἢ καὶ τὴν κουκουβάγια σου, ἢ καὶ τὰ πέδιλά σου.

ΑΘ.—Μακράν, ἀρχαιοκάπηλε, καὶ κάτω τὰ κουλά σου.

Φ.—Τελείωσαν τὰ ψέμματα, θὰ κλέψω μὲ τὸ ζόρι.

ΑΘ.—Θὰ φᾶς καμμιά ξανάστροφη μὲ τοῦτο μου τὸ δόρυ.

(Ὁ Φασουλῆς τῆς Ἀθηνᾶς ἀρπάζει τὸ ποδάρ.
ἐνῶ τριγύρω ἄνθρωπος δὲν φαίνεται κανεὶς,
μὰ τρώει μὴ ᾧ τοῦτο κούτελο μὲ τὸ μακρὸ κοντάρι
καὶ τοῦμπκλιν ἀπλόνεται σχεδὸν ἡμιθανής.)

Καὶ ὀλίγαις ποιικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ὁ κύριος Εὐάγγελος, ὁ Μαυρογένης ἦτοι,
λαμπρὰ βαπτῆσια ἔκαμε ᾧ ἀρχοντικὸ τοῦ σπῆτι,
καὶ παρευρέθησαν ἐκεῖ τῶν συγγενῶν τὰ πλήθη
καὶ Κλέαρχος τὸ εὐμορφὸ ἀγόρι τοῦ ἐκλήθη,
κι' ὁ Πολυζώης ἔγινε τρικούβερτος κουμπάρος,
ὁ λογιστὴς τοῦ Ναυτικοῦ, τῶν ναυαγῶν ὁ φάρος,
κι' ἐν μέσῃ τῆς πολλῆς χαρᾶς καὶ τῆς πολλῆς ἀντάρας
εὐχὰς ἐμμέτρους ἔκαμε ὁ φίλος Νικολάρας.

Καλῆς Ἀμπελουργίας βιβλίον μᾶς ἐστάλη,
ὑπὸ Πονηροπούλου γραφὲν βοτανικοῦ,
τὸ διακρίνει τάξις, σαφήνεια μεγάλη,
καὶ γνώσις συγγραφῆς πολὺ ἐμπειρικοῦ.
Πωλεῖται δὲ καὶ τοῦτο τὸ χρήσιμον βιβλίον
εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
ποῦ εἶναι ἀποκάτω ᾧ τοῦ σπῆτι τοῦ Μελά,
κι' ἐκδίδει κάθε τόσο συγγράμματα καλά.

Ὁ νέος Μαργαρίτης τοῦ πικρὴν Μαργαρίτου,
βλαστὸς οἰκογενείας τὰ μάλιστα καλῆς,
διὰ μακρᾶς μελέτης ἐνδελεχοῦς κι' ἀτῆτου
τῆς Νομικῆς διδάκτωρ ἐγένετο πολὺς.
Ὁ δὲ Ρωμῆος ἐξ ὅλης καρδίας τὸν συγχάρει,
εὐχόμενος εἰς τοῦτον ἄδρου κερταῦ νὰ φέρῃ.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ᾧ σπῆτι μου ἀνέστη,
ᾧ τὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε ἀννορεῖται
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲν ᾧ τὸ λάδι, τρεῖς ᾧ τὸ ζῶδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.